

אחרת תחלש ארצות-הברית, ולא תוכל לעזור לישראל.

למרבח הצער, הוסיף, אין היהודים האמריקאיים מבינים זאת. הם מתנגדים לתוכניות-הנשק היקרות, ולהגדלת המיסוד הצבאי היהודים האמריקאיים, הם ליברלים, והם יונים מובהקות בכל עניין — חוץ מאשר העניין הישראלי.

קבע שלזינגר: אי-אפשר להיות יונים כלפי כל העולם, ונצים כשזה נוגע לישראל. על היהודים להילחם בדטאנט, לשבור את קיסנינג'ר, לדרוש את הידוש המלחמה הקרה נגד ברית-המועצות ואת הגברת מאגריי-הנשק האמריקאיים העצומים, שי-אשלם-המיסים האמריקאי מתקומם נגדם. לגבי יהודים רבים, עלולה התוצאה של בשורה זו להיות הפוכה: מכיוון שהם אנטי-מיליטריסטים מושבעים, עלולים של זינג'ר ושות' להרחיק אותם גם מישראל, אם יסתבר להם כי אלה הם חבריה של המדינה היהודית.

מינוטים

חינוכו של מחוק

איך נהרס עולמו

של מנהיג הרשימה

הממלכתית תוך כמה

שעות ביפו

„פרצה מלחמה!“ עברה השמועה בי סימטות יפו. על שני מיבנים, ברחוב מעפילי-סלבאדור ביפו, נלחמו שני מח נות. קבוצה של פקחי-עירייה, בפקודם של שלום הררי, ראש חוליית ההרסות העירוניות, ואריה קרמר, ראש-האגף לי פיקוח בעיריית תל-אביב, כשהם נזורים בכוח של מאות שוטרים מרחבי-בדן ומתוגי ברים בחיילי צה"ל.

מולם ניצב המחנה השני: צעירים, קשישים, נשים וטף — כולם ערבים נוצי-ריים, תושבי יפו, שבאו לעזור לחבריהם בהגנה על שני המיבנים, שנודעו להי-הרס אותם היום, על-פי צו של בית-המישפט.

שש שעות נמשכו הקרבות. בשש שעות אלה התמוטט עולמו של משה יוגב, מורה ומחנך במשרד-החינוך, חבר מרכז הרשימה מה הממלכתית, שנקלע אל המקום במיקי-רה. בתחילה עמד כצופה מן הצד, אחרי-כך גורם פעיל במלחמה-זוטה.

„פרטים מהתקופה הנאצית...“ לא יכולתי לעמוד שלו מן הצד, השבתי שי העיתונאים יעשו משהו, אבל לא-אחד לא היה איכפת. השוטרים היכו גברים, נשים, צעירים, צעירות וילדים ללא כל אבחנה.“ סיפר למחרת המאורעות, יוגב, לשעבר חבר קיבוץ רוחמה, וכיום בשנת-חופשה, לאחר שמונה-עשרה שנות עבודה במשרד-החינוך, היה מזועזע. „הברוטאי ליות של השוטרים הזכירה לי סרטים מהתקופה הנאצית, הרגשתי עצמי עדי-ראייה של מדינת-ישראל והחלטתי להת-ערב, לשאול, לא להישאר אדיש.“

ניגשתי אל השוטרים הזוטרים. תחילה הערתי הערות, שאלתי אותם: למה אתם מכים את הערבים? התגובה הייתה חרי-פה. הם ניסו לגרש אותי משם, ואף הי-כו אותי ואיימו עלי. המישרה מבצעת עבודה מלוכלכת, זוהי עובדה. לא כל כך אדם יכול לקחת את החוק לידי, אבל באינו ברטאליות? ולמה המכות? ראיתי אשה בהיון, שנגשנה כדי לנסות להגן על בעלה מפני מכות השוטרים. אלה בעטו בה והיכו אותה באלה. כל שוטר, שהיה מקל בידו, היכה בו.

„עמד שם, בצד, צעיר יהודי, בלי שום קשר למה שאירע, סתם הביט, כמו עוד רבים אחרים, שמלדו אולי להכיר, בחור דמנות זו, מי היא המישרה ומה הצורה של המדינה הזו. ניגש אלינו שוטר והכי-ניס בבטנו מקל שבור. אני מוכן להעיד ולהישבע: זה היה סתם כך, בלי שום סיבה.“

פושע אי קומוניסטי? הודעותי מן העובדה שהביאו חיילים, אני מתבייש. איני יודע איך אוכל לחנך את ילדי לי-דמנות צה"ל ולמדינה הזו! איני יודע איך אוכל להמשיך ולחנך בכלל. אני לא אגיד להם? ששוטרים מכים ללא אבי-חנה, מתוך סאדיזם? שמכריחים חיילים להכות נשים ערביות? שכל שוטר, אוי-חו באלה, ומוכרח להשתמש בה? מושה יוגב לא הפסיק להטריד את ה- (המשך בעמוד 25)

מובהקת, כמו פנסילבניה, נחל ג'קסון מפלה, וניצח ג'ימי קארטר.

גם ההשלכה הכספית היתה חשובה. לפי החוקים החדשים מגבלות התרומות הפר-טיות למועמדים, ומחצית המימון בא מקופת המדינה. הכסף היהודי, שמילא עד כה תפקיד חשוב בבחירות, איבד את חשיבותו. ערב צאתו מן המירוץ, נוכח ג'קסון לדעת כי המערכה שלו פשטה את הרגל, ואינה יכולה להימשך.

לחץ מוחץ. בצד הרפובליקאי, חשוב הקול היהודי עוד פחות. מאחר שברור כי הרוב המכריע של היהודים מצביעים בעד הדמוקרטים, אין למועמד הרפובליקאי למה לקוות מהם.

הנשיא הבא של ארצות-הברית, יהי-מי שיהיה, לא יהיה חייב דבר ליהודים — עובדה מדינית חשובה ביותר לקראת 1977, שבה צפוי הלחץ האמריקאי המוחץ על ממשלת ישראל.

הידיד החורן

שוב הופיע הסיד

אומות העולם שהוא

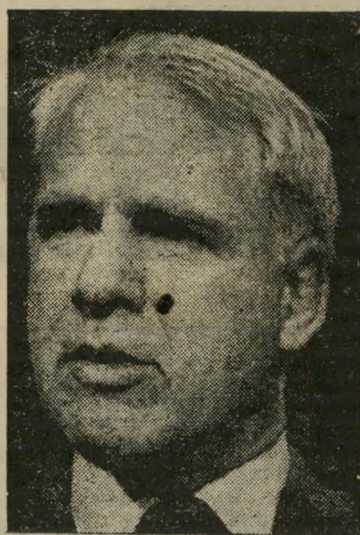
חסיד של עצמו

היעלמו של הנרי ג'קסון מן הבמה (ראו להלן) יכול היה להשאיר חלל ריק בלב המיסוד הישראלי-יהודי, מה גם שכבר קודם לכן נעלם ידו מושבע אחר, הג'וקר האירי בעל הפה הגדול, „פאט“ מוניהאן.

אולם הטבע אינו סובל חלל ריק, וכבר אחרי פחות משבוע נמצא ידו תורן חדש, שכלי-התקשורת הישראליים יכולים להת-מוגג למראו: גבר לחיפארת, בעל חזות גויית תמירה ומרשימה: שרי-הביטחון לשעבר, ג'יימס שלזינג'ר.

מטפסים עדי הגב. השבוע הופיע שלזינג'ר לפני קהל יהודי, ואמר לו כל מה שנה רצה לשמוע: שהנרי קיסנינג'ר בוגד בישראל, שארצות-הברית מתכוננת לדפוק את המדינה, ואיך מעז הנשיא ג'ראלד פורד לדבר אל יצחק רבין כמו אל הגנרל טיה, מי שהיה הנשיא של מה שהיה ויאטינאם הדרומית.

היהודים נהנו, הטלוויזיה הישראלית

שרי-השעבר שלזינג'ר

כל אחד מנצל

שידרה בהרחבה, העיתונים נתנו כותרות שמנות, ורק שאלה קטנה אחת נעלמה בכל הסיקורים: מדוע אמר שלזינג'ר מה שאמר?

כי כמו כל קודמיו, היהודים התורניים, אין שלזינג'ר חסידי-אומות-העולם, אלא חסיד של עצמו. ג'קסון רצה לטפס על השולם היהודי לבית-הלבן. מוניהאן רצה לזכות בתפקיד הסנאטור הדמוקרטי של ניו-יורק היהודית, מה רצה שלזינג'ר? הדבר התברר במחצית השנייה של באומו. אחרי גיבוש השבחים ודבריי-החנופה ליש-ראל, השמיע שרי-הביטחון-לשעבר, שהוא כיום נציג התעשייה הצבאית הגדולה והמימסד הצבאי הבכיר, בשורה פשוטה.

מי הם חבריה. מי שדואג לישראל, אמר, צריך לתמוך בהגדלת הצבא האמריקאי וברכישת מערכות-נשק יקרות חדשות.

תתמים בני כת שכנה, השנואה עליה. **מישחקים מאזימים.** כך דאגו אנשי מפ"ם השבוע שלא לשתף בהפגנתה את מוקד המתחרה בה בקיבוצים. לעומת זאת שיטפו את לובה אליאב, החרמת מוקד לא הפריעה לאליאב להופיע בהפגנה, אף שהוא מנהל משאומתן לאיחוד סיעתו הקטנה עם מוקד. יחד עימו הופיעה שולמית אלונגי, שפילגה את יעד מפני שלא יכלה לסבול את תמיכתו של אליאב בעניין הפלסטיני.

מוקד, מצידה, מחרימה ביומוותיה כל מי שנדמה לה שיוכל להתחרות בה, ומשום כך מופיעים לאסיפות שלה, הקרויות „מידרשות שלום“, מאהמאתיים איש בילבר.

אי-הצטרפות ההמונים העירוניים לכל היוזמות האלה מוכיחה כי מישחקי-ההח-רמת נמאסו על הכל, מילבד על עסקני הכיתות השונות עצמן. „הם מדברים על הסכנה הנוראה הצפויה למדינה אם יעלה הימין, אבל כשהם באים לעשות משהו הם מתנהגים כאילו לא חשוב שום דבר מילבד כמה קולות בבחירות הבאות.“ התמרמר השבוע אחד מוותיקי מחנה השלום, שהביט בהפגנת מפ"ם ולא הצטרף אליה.

בראש-ההפגנה נעדרו כל הדמויות הר חשובות שהצטיינו במאבקי-השלום, ובמי-קומם צעדו עסקני-מפלגה אפורים ועייפים, שלא גקפו מעולם אצבע במאבק כל שהוא. למחרת היום נכנעה מפ"ם בממשלה (ראו הנדון).

מדיניות

זוחה של אגדה

פרישתו של ג'קסון

מן המירוץ מבשרת

את סוף הקוד היהודי

אחת האגדות המפוררות מהה שבוע, מבלי שנערכה לה אפילו קבורת חמור: האגדה של הקול היהודי בארצות-הברית, לפי אגדה זו, מכריעים הקולות היהודיים בבחירות במדינות העיקריות של ארצות-הברית, ומשום-כך חייב כל מועמד לנשי-אות להתחנף אליהם ולשלם להם מס, בצורת תמיכה מגוברת בישראל.

במיוחד חל הדבר, על פי האגדה, על המועמדים הדמוקרטיים. הציבור היהודי האמריקאי מצביע באופן מכריע בעד מיפלגה זו, מסיבות היסטוריות ומסורתיות, אין איש יכול לקוות לזכות במינוי הר דמוקרטי לנשיאות, מבלי שיקבל לכך אישור ברור וכולט מצד המיסוד היהודי. **מישחק ציני.** לפני שבוע פרש הנרי ג'קסון בקול-ענות-חלושה מן המירוץ על המינוי הדמוקרטי לנשיאות, אחרי שנזל שורה של תבוסות מוחצות בבחירות המוקדמות.

ג'קסון לא היה רק „מועמד המיסוד היהודי“, הוא הקדיש שנים ארוכות לחיזור אחרי היהודים, ולמעשה בנה את כל מערכת-הבחירות שלו, עוד מלפני הבחירות של 1972, על חנופה בלתי-נלאית ליהודים ולישראל.

היה זה ג'קסון שניהל את המערכה אדירת-הפיסוטמה להצלחת יהודי ברית המועצות“ באמצעות תיקון-ג'קסון, שביקש לכפות הגירה יהודית חופשית על ממשלת ברית-המועצות תמורת קבלת יתרונות מיסחריים באמריקה. היה זה מישחק ציני בגורל היהודים, כי התוצאה הייתה בדיוק הפוכה: ממשלת מוסקבה התרגזה, וסגרה כימעט כליל את ברוז ההגירה, שבו קלחו עד אז העולים לישראל במספרים גדולים. אבל זה לא הפריע לג'קסון אצל היהודים. הוא נשאר מועמד האהוב, חוץ מן המיסוד היהודי תמך בו המיסוד המיפלגתי הדמוקרטי, והאיגודים המיקצועיים, המשו-פעים בקרנות.

ממשלת ישראל היתה כלי-כך בטוחה בניצחונו של ג'קסון, עד כי ביססה את מדיניותה על ההנחה שג'קסון יהיה הנשיא הבא, ואין עוד טעם להתחשב בג'ראלד פורד. כלי-התקשורת הישראליים גיבולו גם הם הנחה זו כאמת צרופה וודאית.

פשיטת רגל. כל זה לא הועיל, הבר חרים פשוט לא נשמעו לבוסים המיפלגתי-תיים, והפועלים לא צייתו לעסקני האגוד המיקצועי. רק היהודים נשארו נאמנים לג'קסון — וכך נתברר כי הקול היהודי אינו שווה הרבה, גם במדינה „יהודית“

מפגין בהפגנת מפ"ם

כל אחד מחרים

העם

עד חורמה

„הם מדברים עדי

פכנה לקיום המדינה,

והם מתנהגים כאילו

השוכות רק הבחירות הבאות...“

לרגע קט היה נדמה השבוע כי סוף-סוף זו משהו במחנה-השלום הישראלי. אחרי שנים ארוכות, שבהן הופיעו בחוצות ובשטחים המוני-אדם של גושי-אמונים, בעוד כל ההפגנות למען השלום לא משכו אליהן אלא מאהמאתיים איש, נראתה ברחובות תל-אביב הפגנת-ענק למען השלום, אריה נאור, הסוכן של חרות בשידורי ישראל, הודיע על „כמה אלפים“, מהדורה אחרת דיווחה על „שמונת אלפים“, אחרים קבעו שהיו „חמישה עשר אלף“, אמארגנים עצמם דיברו על „עשרים אלף“, **אשרייה אופטית.** אך היתה זאת אשלייה אופטית, שהתבדתה חישמכרי. המוני-אדם אלה לא היו אלא בני קיבוצי השומר-הצעיר, שהובאו בהמוניהם בחסעה מאורגנת, התגייסות מחנה-השלום הפכה בעיית החברותית, שהיתה זקוקה רק לקציני-היסעים.

אולם גם הפעם לא הופיעו רבבות האזרחים הפשוטים, שליבם מתקומם נגד מפשי גושי-אמונים, והכמהים לאיחוד מחנה-השלום בכוח יעיל ומלוכד. כי בעוד שהימין הישראלי מאוחד ומלוכד, על אף השינאות האישיות הר מפורסמות בין מנהיגיו, הרי מחנה-השלום נשאר מפולג. עסקניו פועלים על פי שיטה מסובכת של החרמות הדדיות, כשכל כת דואגת שלא הצטרף ליוזמה שבה משי-